

Manus : Vedøya – klagesang til fuglefjellet som mistet stemmen, del 1 (2021)

Fjellets stemme:

Æ ligg her kvilende
ilag med mine søskenfjell

sola varmer
vindene og regnet
vasker
oss
lav og mosehud
beskytter

vi
lytter til
evigheten
bølgene
bølger
tangklasene
i fjæra
beveges
av sykluser

under oss
kjenner vi
krafta
magma
Utrøstryggens opprinnelse

vi er blant de eldste
født i jordas barneår
enda stiger vi
tusener av år
under tunge ismasser
isen
smelter
vindene
vannet
havstrømmene
insisterer
former og sliper

avogtil går rasene
formen endres
nye rom skapes

klippesatser
er åpne invitasjoner

jeg kaller de vingebarna
en vårvinter kom de flyvende
innover heia
ulike stemmer
har
kommet
reist
kommet
reist

lenge

hver vår
vekkes vi
og vi blir ikke lenger selskapssyke
i de lange sommernettene

eggene
legges
ruges
klekkes
mates
stelles
piper
skvaldrer
krangler
kaller
svarer

så flyr de sin vei
i August
når skjønmngstida kommer

I natt er det lyst
men jeg vil bare sove
alt har forandret seg
jeg kjenner meg ikke igjen
uten
skrålet
bruset
sølvkappens glans

et ravnepar
leter forgjeves
etter liv
skrikene gjaller i Visheller'n

Fuglenes stemme:

En vårvinter for lenge, lenge siden
kom våre forfugler flyvende

våres tid e gammel
at det er vanskelig å si når vi kom
men vi husker
en eldgammel mineralkjempe
født av Utrøstryggens
300 millioner år

Ventet du på selskap?

vi fant steinhuller
til hvite og turkise egg
fjellreder
og skjul
sangen klang så fint
i de bratte veggene

Min stemme:

Jeg ser på deg
fra ulike kanter
daglig
forsøker å lagre
omrisset
formen
din
i meg
endrer seg
med vindretninger
vær
lysforhold

Du er stoisk idag
sett fra nordsia
ser jeg ikke havet
mellom deg og Røstlandet
du stiger rett opp av marka
en støtte
støttende
her står vi
skuer på hverandre

I dag kom jeg tilbake til Vedøya
Jeg gikk opp sauetråkket langsmed Bunesbukta
til sveitsernes gamle forskerhytte

To mennesker
sitter på trappa
de knyter skolisser

gjør seg klare til å studere alkefugler
det er sommeren 1965
slåttetid
rop og barnelatter
sauer og lam breker
gresset møter kvasse ljåblad
kaffekjeler klirrer
en pipe tennes

Men hvor er krykkjene ?

Menneskenes stemme:

ingenting er som før
vi venner oss til landet
på nytt
men alt kjennes ukjent
koret ikke lenger unisont
få eller ingen
er hjemme
i motsetning til
i nær fortid

en og annen
alke
lomvi
stuper ut fra fjellsiden
ensomme prosjektiler
vibrerer i lufta

I lystida
synger gjerdessmetten
solo

Oppdrift
gir fuglehjem
forunderlig evig
bare ikke havet var så tomt

fugl, sau, folk ,guano
bugnende planteliv
under fjellets ruvende
vesen

sovende

veide øya
matauket
sommersete